

T.C.
DANIŞTAY
Beşinci Daire
Esas No: 1993/7472
Karar No: 1996 /1326

Temyiz İsteminde Bulunan Davacı:

Vekili : Av.Ferhunde İnal

Karşı Taraf : Balıkesir Valiliği

Vekili : Av.Seval Töner - BALIKESİR

İstem Özet : Bursa 1.İdare Mahkemesinin 16.12.1992 günlü, E: 1991/339, K: 1992/795 sayılı kararının dilekçede yazılı nedenlerle temyizen incelenerek bozulması isteminden ibarettir.

Savunmanın Özeti : Savunma verilmemiştir.

Danıştay Tetkik Hakimi : Ali Alpat

Düşüncesi : 657 sayılı yasanın 209. maddesinde devlet memurlarının ve eşlerinin tedavi giderlerinin ödenmesi konusunda tedaviye resmi tabip raporuyla lüzum görülmesi gerektiği koşulu dışında bir sınırlama getirilmediği gibi, ilgili Yönetmeliğin 31. maddesinde de tedavisi giderlerinin bir kısmının ödeneceği konusunda bir hüküm yer almadığından ve Talimatnamenin ilgili kanun ve yönetmeliğe aykırı hüküm getiremeyeceği hususu dikkate alındığında usulüne uygun olarak gidilen özel doktora fatura karşılığı yapılan masrafin idarece davacıya ödenmesi gerekmektedir.

Açıklanan nedenlerle davanın reddi yolundaki Mahkeme kararının bozulması gerektiği düşünülmüştür.

Danıştay Savcısı : Serap AKSOYLU

Düşüncesi : Temyiz dilekçesinde öne sürülen hususlar, 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanununun 49. maddesinin 1. fıkrasında belirtilen nedenlerden hiçbirisine uymayıp idare mahkemesince verilen kararın dayandığı hukuki ve yasal nedenler karşısında anılan kararın bozulmasını gerektirir nitelikte görülmemektedir.

Açıklanan nedenlerle temyiz isteminin reddiyle idare mahkemesi kararının onanmasının uygun olacağı düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Beşinci Dairesince işin gereği düşünüldü.

Davacı, eşinin serbest dişhekimine yaptırılan tedavisine ait bedelin tam olarak ödenmesi için yaptığı başvurusunu reddine ilişkin işlemin iptali istemiyle dava açmıştır.

Bursa 1. İdare Mahkemesinin 16.12.1992 günlü E: 1991/339, K:1992/795 sayılı kararıyla; Devlet Memurlarının Tedavi Yardımı ve Cenaze Giderleri Yönetmeliğinin ek 1. maddesinde diş tedavisi ve diğer tedavi ücretlerinin birim fiyatlarının Maliye, Milli Savunma, Dış İşleri ve Sağlık Bakanlıklarınca müştereken saptanacağı öngörüldüğü, 1991 Mali Yılı Bütçe Kanununun 4. v 13. maddeleriyle yukarıda yer alan ek 1. madde gereğince çıkarılan 1991 Mali Yılı Bütçe Uygulama Talimatının 8. maddesinin e/1. maddesinde, tek çene kronlar ile protezin birlikte veya ayrı ayrı yaptırılması halinde toplam olarak 225.000 lira ödeme yapılacağı belirtilmiş olayda, davacının eşinin serbest dişhekimisi tarafından yapılan tedavisinin bedeli 300.000 lira ise de devletin bütçe imkanları ölçüsünde ve yukarıda belirtilen yasal düzenlemeler gereğince belirlenen miktarı aşan kısmın ödenmemesinde hukuka aykırılık görülmediği gerekçesiyle dava reddedilmiştir.

Davacı; Talimatnamenin yasaya aykırı hükümlerinin uygulanamayacağı, işlemin 657 sayılı Yasanın 188. ve ilgili Yönetmeliğin 19. maddesine aykırı olduğunu öne sürmekte ve İdare Mahkemesinin kararının temyizen incelenerek bozulmasını istemektedir.

657 sayılı Devlet Memurları Kanununun “Tedavi Yardımı” başlıklı 209. maddesinin 1. fıkrasında “devlet memurları ile eşlerinin veya bakmakla yükümlü oldukları anne, baba ve çocuklarının hastalanmaları halinde, evlerinde veya resmi veya özel sağlık kurumlarında ayakta veya yatarak tedavileri kurumlarınca sağlanır. Ancak tedavi giderleri ve yol masraflarının ödenebilmesi için, tedaviye resmi tabip raporu ile lüzum gösterilmesi şarttır” hükmüne yer verilmiştir.

Devlet Memurlarının Tedavi Yardımı ve Cenaze Giderleri Yönetmeliğinin “Özel Sağlık Kuruluşlarında Tedavi” başlıklı 22. maddesinde, tedavi özel sağlık kuruluşlarında sağlandığı takdirde talep edilen paranın hasta tarafından tabibe ödeneceği, alınacak fatura ile ilgili kuruma verilerek bedelinin kuruldan alınacağı öngörülmüş; “Dış Hastalıklarının Tedavisi” başlıklı 31. maddesinde ise dış hastalıklarının tedavisinde kullanılan altın veya benzeri diğer kıymetli madenlerin bedelinin ödenmeyeceği hükmü getirilmiştir.

Yasaların uygulanmasını göstermek için çıkartılan tüzük, yönetmelik ve talimatların dayalı oldukları yasalara aykırı düzenlemeler taşıyamayacakları idare hukukunun bilinen ilkelerindedir. 657 sayılı Yasanın 209. maddesinde Devlet Memurlarının tedavi giderlerinin ödenmesi konusunda tedaviye resmi tabip raporuyla lüzum gösterilmesi gerektiği açıkça hükme bağlanmış, başkaca bir koşul veya sınırlama getirilmemiştir.

Her ne kadar sözü edilen Yönetmeliğin Ek 1. maddesinde bu yönetmeliğe tabi yurtiçi ve yurtdışı tüm tedavi ücretlerini ve işitme cihazı, tekerlekli sandalye, gözlük, suni aza, organ protezi, diş tedavisi ve protez gibi cihaz ücretlerini kapsayacak şekilde gerekli sınırlamaların konmasının, günün şartlarına göre her iki yılda bir dengeli bir şekilde birim fiyatlarının saptanmasının Maliye ve Gümrük, Milli Savunma, Dışişleri ve Sağlık Bakanlıklarınca müştereken yapılacağı hükmü yer almakta ise de; Devlet Memurları Kanununun 209. maddesinin son fıkrası ile getirilen ve sadece “ayakta veya meskende tedavi halinde kullanılacak ilaç bedellerinin %20 sinin memur tarafından ödeneceği”ne ilişkin sınırlama hükmü de dikkate alındığında bu madde uyarınca konulacak sınırlamaların bir yandan zaman içinde meydana gelecek değişikliklere uyum sağlamayı, öte yandan ihtiyacı karşılamakla birlikte gereksiz ve lüks tüketimi önlemeyi amaçladığı; madde ile tedavi için gerekli olan giderlerin bir kısmının ilgililerce karşılanmasının öngörülmediği açıktır.

Olayda, Balıkesir Devlet Hastanesince Devlet Memurlarının Tedavi Yardımı ve Cenaze Giderleri Yönetmeliğinin 10. maddesi uyarınca sevk edildiği serbest dış tabibince tedavisi yapılan eşinin fatura karşılığı ödenen 300.000 liralık 3 adet tek parça döküm kron bedelinin davacıya 225.000 liralık kısmının ödendiği anlaşılmış olup, adı geçen Yönetmeliğin 31. maddesinde belirtilen ve dış hastalıklarının tedavisinde kullanılan altın veya benzeri diğer kıymetli madenlerin dışında yapılan tedavi giderlerinin kısıtlanacağı yolunda mevzuatta açık bir hüküm olmadığı halde, yasa ve yönetmelikte yer almayan ve 1991 Mali Yılı Bütçe Uygulama Talimatı ile getirilen kısıtlayıcı hükme dayanılarak tesis edilen işlemde mevzuata uyarlık bulunmadığından, davanın reddi yolunda verilen İdare Mahkemesi kararında hukuki isabet görülmemiştir.

Açıklanan nedenlerle, davacının temyiz isteminin kabulüyle, Bursa 1. İdare Mahkemesinin 16.12.1992 günlü, E: 1991/339, K: 1992/795 sayılı kararının 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanununun 49.maddesinin 1/b fıkrası gereğince yukarıda belirtilen hususlar gözetilerek yeniden bir karar verilmek üzere dosyanın adı geçen Mahkemeye gönderilmesine, 28.03.1996 tarihinde oybirliği ile karar verildi.

Başkan	Üye	Üye	Üye	Üye
Nuri	Nursel	Ender	Tansel	Sıtkı
ALAN	AYMAKOĞLU	ÇETİNKAYA	ÇÖLAŞAN	ASLAN

ÖZET: Sağlık hizmetlerinin yaygınlaştırılması ve verimliliğin sağlanması amacıyla kamu yararı ve hizmet gerekleri gözetilerek ve usulüne uygun yürürlüğe konulmuş bulunan ve özel sağlık kurumlarındaki tedaviye ilişkin düzenlemeler içeren Devlet Memurlarının Tedavi Yardımı ve Cenaze Giderleri Yönetmeliğinin Ek 2 inci maddesinin dava konusu edilen hükmünde ve bu düzenlemeye dayalı olarak hazırlanmış olan Genelge ve Tebliğlerin dava konusu edilen kısmında Anayasa ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu ile ilgili diğer mevduat hükümlerine aykırı bir husus bulunmadığı hk.

T.C.
DANIŞTAY
BEŞİNCİ DAİRE
Esas No : 2004/502
Karar No : 2007/1157

Davacı : Türk Dişhekimleri Birliği
Vekili : Av. Mustafa Güler, Strazburg C. 28/28, 06430 –
Sıhhiye/ANKARA
Davalılar : 1- Başbakanlık – ANKARA
2 - Sağlık Bakanlığı – ANKARA
3 – Maliye Bakanlığı - ANKARA

İsteğin Özeti : Davacı Birlik tarafından, 17.04.2003 günlü, 25082 sayılı Resmi Gazetede yayımlanarak yürürlüğe giren Devlet Memurlarının Tedavi Yardımı ve Cenaze Giderleri Yönetmeliğine Bir Ek Madde Eklenmesine Dair Yönetmeliğin 1. maddesi ile Devlet Memurlarının Tedavi Yardımı ve Cenaze Giderleri Yönetmeliğine eklenen Ek Madde 2'nin ikinci ve son fıkrası ile bu Yönetmelik değişikliğine bağlı olarak hazırlanıp, 30.05.2003 günlü, 25123 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan "Teşhis ve Tedavi Amacıyla Özel Sağlık Kurum ve Kuruluşlarına Hasta Sevkine İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Tebliğin" 1. ve 4. maddelerinin, Maliye Bakanlığı tarafından yayınlanmış olan 5.6.2003 günlü, 10309 sayılı "Tedavi Gideri" konulu Genelgenin 6. ve 8. maddeleri ile Sağlık Bakanlığı tarafından yayınlanmış olan 6.6.2003 günlü, 49140 sayılı "Devlet Memurlarının Özel Sağlık Kurum ve Kuruluşlarına Sevki" konulu Genelgenin A – Genel Esaslar Başlığı altında düzenlenen 1. maddesinin ikinci ve son cümlelerinin iptali istenilmektedir.

Savunmanın Özeti : Yasal dayanaktan yoksun olan davanın reddi gerektiği yolundadır.

Danıştay Tektik Hakimi : Vecdi Karanfil

Düşüncesi : Dava konusu düzenlemelerde hukuka aykırılık bulunmadığından davanın reddi gerektiği düşünülmektedir.

Danıştay Savcısı : Mehmet Akaya

Düşüncesi : Davacı Türk Diş Hekimleri Birliği tarafından, 17.4.2003 günlü, 25082 sayılı Resmi Gazetede yayımlanarak yürürlüğe giren Devlet Memurlarının Tedavi Yardımı ve Cenaze Giderleri Yönetmeliğine Bir Ek Madde eklenmesine Dair Yönetmeliğin 1. maddesinin ikinci ve son fıkrası ile bu yönetmelik değişikliğine bağlı olarak hazırlanıp, 30.5.2003 günlü, 25123 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan "Teşhis ve Tedavi Amacıyla Özel Sağlık Kurum ve Kuruluşlarına Hasta Sevkine İlişkin usul ve Esaslar Hakkında Tebliğin" 1. ve 4. maddelerinin, Maliye Bakanlığı tarafından yayınlanmış olan 5.6.2003 günlü, 10309 sayılı Tedavi Gideri Konulu Genelgenin 6. ve 8. maddeler ile, Sağlık Bakanlığı tarafından yayınlanmış olan 6.6.2003 günlü, 4910 sayılı "Devlet Memurlarının Özel Sağlık Kurum ve Kuruluşlarına Sevki" konulu Genelgenin A – Genel Esaslar Başlığı altında düzenlenen 1. maddesinin ikinci ve son fıkralarının iptali istenilmektedir.

Anayasanın 56. maddesinde "Devlet herkesin hayatını, beden ve ruh sağlığı içerisinde sürdürmesini sağlamak; insan ve madde gücünde tasarruf ve verimi arttırarak işbirliğini gerçekleştirmek amacıyla sağlık kuruluşlarını tek elden planlayıp hizmet vermesini düzenler. Devlet bu görevini kamu ve özel kesimdeki sağlık ve sosyal kurumlarından yararlanarak, onları denetleyerek yerine getirir" düzenlemesi yer almaktadır.

657 sayılı Devlet Memurları Kanununun 4905 sayılı Kanunla değişik 209. maddesinin 1. fıkrasında; “Devlet memurları ile herhangi bir şekilde sağlık yardımından yararlanmayan eşlerinin veya bakmakla yükümlü buldukları ana, baba ve ikiden fazla dahi olsa aile yardımı ödeneğine müstehak çocuklarının hastalanmaları halinde, evlerinde veya resmi veya özel sağlık kurum ve kuruluşlarında ayakta veya yatarak tedavileri kurumlarınca sağlanır. Ancak tedavi giderleri ve yol masraflarının ödenebilmesi için tedaviye tabip raporu ile lüzum gösterilmesi şarttır” hükmüne yer verilmiş olup bu madde ile kamu personelinin ve bakmakla yükümlü buldukları aile fertlerinin özel sağlık kurum ve kuruluşlarında da tedavilerine olanak sağlanmıştır.

Anılan Kanunun 210. maddesinde yer alan “209. madde hükümleri Maliye ve Sağlık Bakanlıklarının görüşleri alınmak suretiyle Devlet Personel Başkanlığınca hazırlanacak yönetmeliğe göre uygulanır” hükmüne dayanılarak çıkarılan Devlet Memurlarının Tedavi Yardımı ve Cenaze Giderleri Yönetmeliğine, 17.4.2003 tarih ve 25082 sayılı Resmi Gazetede yayımlanan yönetmelikle eklenen Ek Madde-2 hükmü ile de Devlet memurları ile bakmakla yükümlü buldukları aile fertlerinin özel sağlık kurum ve kuruluşlarında tedavileri ile ilgili gerekli düzenleme yapılmıştır.

Devlet Memurlarının Tedavi Yardım ve Cenaze Giderleri Yönetmeliğine Bir Ek Madde Eklenmesine Dair Yönetmeliğe eklenen Ek 2. maddenin ikinci ve üçüncü fıkralarındaki hangi özel sağlık kurumlarına doğrudan sevk yapılabileceği, hangi tür tedaviler için hasta gönderileceği hususlarının Maliye Bakanlığı ile Sağlık Bakanlığınca müştereken tesbit edileceği, Kurumlarca, özel sağlık kurumlarına yapılacak ödemelerin, resmi sağlık kurumları için tesbit edilen birim fiyatlarını geçemeyeceği yolundaki düzenlemede ve dava konusu diğer düzenleyici işlemlerde anılan Yasa ile diğer mevzuat hükümlerine aykırılık bulunmamaktadır.

Açıklanan nedenlerle, davanın reddi gerektiği düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Beşinci Dairesince işin gereği görüldü:

Davalı İdarelerin usule ilişkin itirazı yerinde görülmeyle işin esasının incelenmesine geçildi.

Dava konusu düzenleyici işlemler dış hekimleri yönünden incelendi.

Davacı Birlik, 17.4.2003 günlü, 25082 sayılı Resmi Gazetede yayımlanarak yürürlüğe giren Devlet Memurlarının Tedavi Yardımı ve Cenaze Giderleri Yönetmeliğine Bir Ek Madde Eklenmesine Dair Yönetmeliğin 1. maddesi ile Devlet Memurlarının Tedavi Yardımı ve Cenaze Giderleri Yönetmeliğine eklenen Ek Madde 2'nin ikinci ve son fıkrası ile bu Yönetmelik değişikliğine bağlı olarak hazırlanıp, 30.5.2003 günlü, 25123 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan “Teşhis ve Tedavi Amacıyla Özel Sağlık Kurum ve Kuruluşlarına Hasta Sevkinde İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Tebliğin” 1. ve 4. maddelerinin, Maliye Bakanlığı tarafından yayınlanmış olan 5.6.2003 günlü, 10309 sayılı “Tedavi Gideri” konulu Genelgenin 6. ve 8. maddeleri ile Sağlık Bakanlığı tarafından yayınlanmış olan 6.6.2003 günlü, 4910 sayılı “Devlet Memurlarının Özel Sağlık Kurum ve Kuruluşlarına Sevki” konulu Genelgenin A – Genel Esaslar başlığı altında düzenlenen 1. maddesinin ikinci ve son cümlelerinin; 657 sayılı Yasanın 209. maddesine aykırı olduğunu, Yönetmeliğin diğer maddeleriyle de çelişkiler taşıdığını, düzenlemede muayenelerin kapsam dışında tutulmuş olması veya doğrudan özel polikliniklerin belirtilmesi suretiyle eksik düzenleme yapılmış olmasının ağız ve diş sağlığının kısıtlanması anlamına geldiğini, özel sağlık kurumlarından satın alınan hizmetin bedelinin ödenmesi hususunda resmi sağlık kurumuna göre sınırlama yapılmasının Yasaya aykırı olduğunu öne sürmekte ve bu düzenlemelerin iptalini istemektedir.

Anayasanın 124. maddesinde; “Başbakanlık, bakanlıklar ve kamu tüzel kişileri, kendi görev alanlarını ilgilendiren kanunların ve tüzüklerin uygulanmasını sağlamak üzere ve bunlara aykırı olmamak şartıyla, yönetmelikler çıkarabilirler.” hükmü yer almakta, 56.maddesinde “Devlet herkesin hayatını, beden ve ruh sağlığı içerisinde sürdürmesini sağlamak; insan ve madde gücünde tasarruf ve verimi artırarak işbirliğini gerçekleştirmek amacıyla sağlık kuruluşlarını tek elden planlayıp hizmet vermesini düzenler.

Devlet bu görevini kamu ve özel kesimdeki sağlık ve sosyal kurumlarından yararlanarak, onları denetleyerek yerine getirir.” düzenlemesine yer verilmiş bulunmaktadır.

Dava konusu düzenleyici işlemlerin dayanağını oluşturan 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun **işlem tarihinde yürürlükte** bulunan 209. maddesinin birinci fıkrasında: Devlet memurları ile herhangi bir şekilde sağlık yardımından yararlanmayan eşlerinin veya bakmakla

yükümlü oldukları sağlık yardımından yararlanmayan eşlerinin veya bakmakla yükümlü oldukları ana, baba ve ikiden fazla dahi olsa aile yardımı ödeneğine müstahak çocuklarının hastalanmaları halinde, evlerinde veya resmi veya özel sağlık kurumlarında ayakta veya yatarak tedavileri kurumlarınca sağlanır. Ancak, tedavi giderleri ve yol masraflarının ödenebilmesi için tedaviye resmi tabip raporu ile lüzum gösterilmesi şarttır.” hükmüne yer verilmiş, aynı Kanununun 210. maddesinin son fıkrasında ise, 209 uncu madde ile bu madde hükümlerinin Maliye ve Sağlık Bakanlıklarının görüşü alınmak suretiyle Devlet Personel Başkanlığı'nca hazırlanacak yönetmeliğe göre uygulanacağı hükme bağlanmıştır. Bu çerçevede hazırlanarak 1.9.1973 tarihi itibarıyla yürürlüğe giren Devlet Memurlarının Tedavi Yardımı ve Cenaze Giderleri Yönetmeliğinin 2. maddesinde, bu Yönetmeliğin tedavi yardımı ve yol giderleri ile cenaze masraflarının kimlere, hangi hallerde ve şartlarda, kurumlarca nasıl ve ne şekilde işlem yürütüleceği hususlarını kapsadığı belirtilmiş, resmi veya özel sağlık kurumları ile kuruluşlarını tanımlayan 6 ncı maddesinde; gerçek veya tüzel kişiler tarafından kurulmuş yataklı veya yataksız tedavi kurumları ile tedavi amacıyla hasta kabul eden ve Sağlık Bakanlığınca işletme müsaadesi verilmiş bulunan içmece ve kaplıcalar “özel sağlık kurumu” olarak tanımlanmış, serbest tabipliklerin ise “özel sağlık kuruluşu” sayıldığı ayrıca düzenlenmiştir.

Anılan Yönetmeliğe Ek Madde 2 adı altında bir madde eklenmesine dair dava konusu Yönetmelik 17.4.2003 günlü, 25082 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanarak yürürlüğe girmiş, bu düzenlemenin birinci fıkrasında Yönetmeliğin 3 üncü maddesine göre tedavi ve yol giderlerinden yararlanacak olanların resmi sağlık kurum ve kuruluşları tarafından tedavi amacıyla özel sağlık kurumlarına sevk edilebileceği belirtildikten sonra dava konusu edilen ikinci ve son fıkrasında; hangi özel sağlık kurumlarına doğrudan sevk yapılabileceği, hangi tür tedaviler için hasta gönderileceği hususları ile uygulamaya ilişkin usul ve esaslar ile özel sağlık kurumlarında aranacak tıbbi donanım ve teknik özelliklerin Maliye Bakanlığı ve Sağlık Bakanlığı'nca müştereken tespit edileceği, kurumlarca özel sağlık kurumlarına yapılacak ödemelerin resmi sağlık kurumları için tespit edilen birim fiyatlarını geçemeyeceği kurala bağlanmıştır.

Devlet Memurlarının Tedavi Yardımı ve Cenaze Giderleri Yönetmeliğinin 6. maddesinin ikinci fıkrasında, serbest tabipliklerin “özel sağlık kuruluşu” olarak sayılmış bulunması, bu kuruluşlara doğrudan sevk yapılabileceği anlamına gelmemektedir. Zira, dava konusu Yönetmelik ile Tebliğin dayanağını oluşturan 657 sayılı Yasanın işlem tarihinde yürürlükte bulunan 209. maddesinin birinci fıkrasında “sağlık kuruluşu” ibaresine yer verilmediği gibi, hastaların sevki konusu da Yasada düzenlenmeyip Yönetmeliğe bırakılmıştır. Dava konusu Yönetmeliğin Ek 2. maddesinde, özel sağlık kurumlarındaki tedaviye ilişkin düzenlemeler içermekte olup, madde de özel sağlık kuruluşlarıyla ilgili bir düzenlemeye yer verilmemesi, söz konusu Ek maddedeki kuralları Yasaya aykırı hale getirmemektedir.

30.5.2003 günlü ve 25123 sayılı Resmi Gazetede yayımlanan Teşhis ve Tedavi Amacıyla Özel Sağlık Kurum ve Kuruluşlarına Hasta Sevkine İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Tebliğ'in 1. maddesinde, Tebliğin amacı belirtilmiş, 4. maddesinde de usul ve esaslara ilişkin düzenlemelere yer verilmiştir.

Maliye Bakanlığı'nın 5.6.2003 günlü, 10309 sayılı Genelgesinin 6. maddesinde; Birinci basamak özel sağlık kuruluşlarında yapılan teşhis ve tedavi hizmetlerinin fiyatlandırılmasında, Bütçe Uygulama Talimatında birinci basamak sağlık hizmetleri için belirlenen birim fiyatları esas alınacağı ifade edilmiş 8. maddesinde ise; Özel sağlık kurum ve kuruluşlarında yapılan teşhis ve tedavi hizmetlerinin fiyatlandırılmasında, Bütçe Uygulama Talimatı'nda belirlenen birim fiyatların esas alınacağı ve kurumlara bu fiyatlar üzerinden fatura edileceği, özel sağlık kurum ve kuruluşları, fark ücret talep etmeleri halinde, ne kadar fark ücret alacaklarına ilişkin olarak, ilk başvurusunda hastayı bilgilendirecekleri belirtilmiştir.

Teşhis ve Tedavi Amacıyla Özel Sağlık Kurum ve Kuruluşlarına Hasta Sevkine İlişkin Usul ve Esaslarla İlgili Sağlık Bakanlığı'nın 6.6.2003 günlü, 4910 sayılı Genelgesinin A Genel Esaslara ilişkin kısmının 1. maddesinin ikinci ve üçüncü cümlelerinde; “Birinci basamak özel sağlık kuruluşu ifadesinden, “Ayakta Teşhis ve Tedavi Yapılan Özel Sağlık Kuruluşları Hakkında Yönetmelik” kapsamında açılan özel poliklinikler anlaşılır.

Hekimlerin, mesleklerini serbest olarak icra etmek üzere münferiden açtıkları muayenehaneler bu kapsam dışındadır.” Kuralı yer almıştır.

Bu düzenlemeler, Devlet Memurlarının Tedavi Yardımı ve Cenaze Giderleri Yönetmeliğinin özel sağlık kurumlarındaki tedaviye ilişkin kurallar içeren Ek 2 . maddesine dayanılarak

hazırlanmıştır. Bu düzenlemelerde, özel muayenehanelere sevk imkanının tanınmaması, dayandıkları mevzuata paralel bir düzenleme niteliğini taşıdığından hukuka aykırı görülmemiştir. Ayrıca özel sağlık kurumlarında yapılacak tedavilerin giderinin karşılanmasında, resmi sağlık kurumlarındaki bedellerin dikkate alınmasında da hukuka aykırı bir yönü bulunmamaktadır.

Söz konusu Tebliğin 30.5.2006 tarihli Resmi Gazetede yayımlanması, 5. maddesinde 1.6.2003 tarihinde yürürlüğe gireceğinin belirtilmiş olması, Sağlık Bakanlığı Genelgesinin de 6.6.2003 tarihini taşıması, 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun 209. maddesinin birinci fıkrasının değişmeden önceki hükmüne göre, tedavi giderleri ve yol masraflarının ödenebilmesi için tedaviye “resmi tabip” raporu ile lüzum gösterilmesi şartının aranması, özel sağlık kurumlarına doğrudan sevk olanağının tanınmadığını göstermekle; 1.7.2003 günlü Resmi Gazetede yayımlanarak yürürlüğe giren 209. maddenin değişik birinci fıkrası hükmünden “resmi” ibaresinin çıkartılarak tedaviye “tabip” raporu ile lüzum gösterilmesi şartının yeterli sayılması da ancak bu tarihten sonra, hastaların özel sağlık yerlerine doğrudan sevk edebilmelerine engel yasal bir sınırlamanın mevcut olmadığını ortaya koymaktadır.

Bu itibarla, sağlık hizmetlerinin yaygınlaştırılması ve verimliliğin sağlanması amacıyla kamu yararı ve hizmet gerekleri gözetilerek ve usulüne uygun yürürlüğe konulmuş bulunan ve özel sağlık kurumlarındaki tedaviye ilişkin düzenlemeler içeren Devlet Memurlarını Tedavi Yardımı ve Cenaze Giderleri Yönetmeliğinin Ek 2 inci maddesinin dava konusu edilen hükmünde ve bu düzenlemeye dayalı olarak hazırlanmış olan Genelge ve Tebliğlerin dava konusu edilen kısmında Anayasa ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu ile ilgili diğer mevduat hükümlerine aykırı bir husus görülmemiştir.

Açıklanan nedenlerle davanın reddine, yargılama giderinin davacı üzerinde bırakılmasına, 13.3.2007 tarihinde oy birliği ile karar verildi.

Başkan V. Turan FALCIOĞLU	Üye Salih ER	Üye Esen EROL	Üye Sadri BOZKURT	Üye Hayrettin KADIOĞLU
---------------------------------	--------------------	---------------------	-------------------------	------------------------------